

Ако видехъ нѣщо въ темницѣхъ, азъ ся спущахъ да го уловахъ, и намирахъ че ѳе или рыза, или нѣкой столъ, който ми ся виждаше отъ далѣчь страшно нѣщо, защото страхътъ уголѣмява прѣдмѣтытъ. Полека, лека азъ ся исцѣрихъ отъ тази слабостъ и една случка, която ми ся случи, мя направи съвършено разумна. Азъ имахъ работѣ за нѣколко мѣсецы въ единъ малкъ градъ. Като стигнахъ тамъ, пратихъ да потражѣ единъ постилячъ за да постѣле една кѣщицѣ, която щехъ да земѣ съ киріѣ. Постилячътъ ми каза, че ѳе ималъ една малка кѣщѣ сичкъ постляѣ, и че ще ми ѣ даде цѣла по единъ наполеонъ на мѣсеца; тази кѣща бѣше направена прѣди двѣ години, защото бѣше горѣла; и въ сѣщѣхъ кѣщѣ имало было една бабичка, която като влѣзнала тогава да извади отъ неѣ малкото си паричкы, що имала, была сѣщо изгорѣла. Съѣдитѣ ми много грижливо разказвахъ тази исторіѣ, и мя увѣрявахъ че бабичката была излазила сека ноцъ за да си брой парытъ. Азъ ся крѣхнахъ, та ся насмѣхъ на тѣзи хора; но тѣ придадохъ, че щѣ бѣдѣ измамена въ моето дързновеніе; че тази кѣща ся ѳе зимала много пѣти подъ киріѣ, и че никой не ѳе можель отъ три дни повече да обитава въ неѣ. „Чудно нѣщо, отговорихъ. Азъ съмъ одавно желала да видѣ или да чуѣ нѣщо извъпрѣдно и може бы най-накрай щѣ имамъ туй задоволствіе; но духоветъ са боѣтъ отъ тѣзи, които ся небоѣтъ отъ тѣхъ: и страхъ мя ѳе че бабичката не ще излиза вече.“ Като токо влѣзнахъ въ кѣщѣхъ, прѣглѣдахъ ѣ на сѣкаде отъ зимника до най-последня ѣ угълъ; защото, ако ся вече небоѣ отъ мъртъвцытъ; страхъ мя ѳе оѣе отъ живытъ, и си мыслехъ че, може бы, нѣкой непріатель